

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. Dr. Martin Kolář**, bytem Brigádnická 690, Mladá Boleslav – Kosmonosy, zast. JUDr. Jiřím Marvanem, advokátem se sídlem Vodičkova 31/710, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury** se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22.11.2013, č. j.: MK 53835/2013 OLP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 22.11.2013, č. j.: MK 53835/2013 OLP, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600,- Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Marvana, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále též „žalovaný“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30.4.2013, č. j.: MK 21808/2013 OPP (dále též „rozhodnutí ministerstva“), kterým bylo určeno podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), že dům č.p. 13 na st. p. č. 33, k.ú. Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, část obce Dolní Javoří, okres Jičín, Královéhradecký kraj, je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem 19036/6-4676.

Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v *prvním žalobním bodu* tvrdil porušení dispoziční zásady s tím, že se žádostí ze dne 10.10.2012 podanou u ministerstva dne 19.10.2012 domáhal, aby ministerstvo určilo podle § 142 odst. 1 správního řádu, že dům č. p. 13 na pozemku parc. č. st. 33 v kat. území Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, okr. Jičín (dále též „předmětný dům“), není kulturní památkou. Ministerstvo po provedeném řízení vydalo rozhodnutí, jehož výrok zní takto: *„Dům čp. 13 na st.p.č. 33, k.ú. Dolní Javoří, obec Lázně Bělohrad, část obce Dolní Javoří, okres Jičín, Královéhradecký kraj, je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění evidovanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstříkovým číslem 19036/6-4676.“* Řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu je výlučně řízením o žádosti podle § 44 a násl. správního řádu. Správní řízení (stejně jako řízení občanskoprávní) je ovládáno dispoziční zásadou, kdy v řízení o žádosti výlučně žadatel vymezuje předmět správního řízení. Není v pravomoci správního orgánu s takto vymezeným předmětem řízení jakkoli disponovat. Pokud tedy žadatel vymezil úzce předmět své žádosti tak, aby bylo určeno, že předmětný dům není kulturní památkou, pak v řízení o takové žádosti podle § 44 a násl. správního řádu nemohlo ministerstvo vydat rozhodnutí, že předmětný dům je kulturní památkou, neboť ministerstvo je v souladu s dispoziční zásadou striktně vázáno žádostí (petitem žádosti) a nemůže překročit návrh (žádost), který učinil navrhovatel. To platí i pro řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není mající deklaratorní povahu. Výše uvedenému přisvědčuje judikatura Nejvyššího soudu České republiky - viz rozsudek ze dne 10.10.2002, č.j. 22 Cdo 1299/2001, který určil, že soud nemůže svým rozhodnutím překročit žalobní návrh uplatněný v žalobě o určení podle § 80 písm. c) o.s.ř. Řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu je obdobou žaloby (návrhu na zahájení řízení) o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není podle § 80 písm. c) o.s.ř. Je zcela jistě důvodné uplatnit na správní řízení stejné procesní principy, které platí v případě soudního řízení. Dispoziční zásada a vázanost návrhem (žádostí) jsou obecně aplikovatelnými procesně právními principy ve všech právních odvětvích, ať občanskoprávním řízení tak v řízení správním. Nadto rozhodnutí o tom, že určitá nemovitost je kulturní památkou, může být vydáno pouze v řízení a za podmínek stanovených v § 3 památkového zákona, podrobněji dále rozvedených ve vyhlášce č. 66/1988 Sb., kterou se tento zákon provádí. Takové řízení však provedeno nikdy nebylo a proto nemohlo být ani vydáno rozhodnutí, že věc je kulturní památkou, která má konstitutivní charakter. Ostatně věcné důvody památkové ochrany předmětné nemovitosti nebyl správní orgán (ani jiné orgány) nikdy schopen doložit.

Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal, že došlo k omezení vlastnického práva bez vydání individuálního správního aktu. Považoval za nesprávný právní názor správních orgánů obou stupňů, že předmětná nemovitost *„se stala kulturní památkou od nabytí účinnosti zákona o kulturních památkách“* a *„v současné době je věc kulturní památkou, neboť byla zapsána do státních seznamů kulturních památek před 1.1.1988“*. Konstatoval, že v době, kdy mělo být rozhodováno o zápisu, byl dům v osobním vlastnictví právních předchůdců žalobce (Aleny Kolářové a Boženy Špurové), tato skutečnost byla ve správním řízení spolehlivě prokázána a je nesporná. Vlastníci nebyli o zamýšlené památkové ochraně, o zamýšleném rozhodnutí o zápisu dotčené nemovitosti do SZKP nikdy uvědomeni a ani nebyli účastníky (správního) řízení, v němž by mohli své zájmy plynoucí z jejich vlastnictví k dotčené nemovitosti účinně uplatnit. Tehdejší mocenské orgány označovaly dokonce za vlastníka osobu (Fr. Plecháče), která dotčenou nemovitost dávno nevlastnila, a v době, kdy se mělo rozhodovat o zápisu, byla dokonce po smrti. Rovněž tato skutečnost byla ve správním řízení předcházejícím podání této žaloby spolehlivě prokázána a není o ní sporu.

O zápisu nemovitosti do státního seznamu kulturních památek nebo její památkové ochraně nebylo nikdy rozhodnuto ve formě individuálního správního aktu. I tato skutečnost byla ve správním řízení spolehlivě prokázána. Prohlášení věci za kulturní památku je nuceným omezením vlastnického práva - k tomu viz náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 35/94. Prohlášení věci za kulturní památku je spjato s omezením dispozičních i užívacích oprávnění vlastníka - k tomu viz náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 21/04. Správní orgány obou stupňů dovozují, že věc se stala kulturní památkou od nabytí účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a dnes je považována za kulturní památku proto, že byla zapsána do státního seznamu před r. 1988 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně str. 8; rozhodnutí správního orgánu II. stupně str. 9 dole). Dle tohoto pojetí došlo k nucenému omezení vlastnického práva vyvolaného statutem kulturní památky (v důsledku specifických omezení a povinností stanovených zákonem, které musí vlastník objektu se statutem kulturní památky strpět) a to před 1.1.1988 dokonce bez ohledu na to, zda se vlastník o omezení svého vlastnictví dozvěděl. Od 1.1.1988 (kdy nabytí účinnosti památkový zákon má být vlastnictví dle mínění správních orgánů obou stupňů omezeno jen proto, že nemovitost měla být údajně zapsána do seznamu památek před 1.1.1988 (bez ohledu na to, že k zápisu došlo bez účasti a vědomí vlastníků nemovitosti). Podle názoru správních orgánů obou stupňů k omezení vlastnického práva mělo dojít (a vlastník je povinen jej strpět) bez ohledu na to, zda osoba (osoby), o jejíž vlastnické právo jde, měla možnost svá práva pramenící z vlastnictví předmětné nemovitosti sama hájit. Tímto postojem žalovaný v zásadě obhajuje dobové ideologické axiomy, vycházející z popření ochrany práv jednotlivce, v dané souvislosti pak ochrany práva vlastnického, a poskytuje tak de facto i de iure ochranu zásahům mocenských orgánů totalitního státu do soukromého vlastnictví.

Takový závěr správních orgánů obou stupňů je však především v hrubém rozporu s nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. III. ÚS 307/99 který stanoví, že „...ústavní předpis (zde míněn Ústavní zákon č. 100/1960 Sb.) sám o sobě není s to zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů, ale jako takový představuje toliko podklad pro následné (správní) rozhodnutí, jímž by v intencích prováděcího zákona vlastnické vztahy jako individuálním správním aktem mohly být změněny“. Dospěl-li Ústavní soud ČR k závěru, že ani ústavní předpis není sám o sobě sto zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů, pak tím spíše takový závěr musí platit i pro právní předpis nižší právní síly, tj. jak památkový zákon, tak jemu předcházející zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách. Takže ani zákon č. 22/1958 Sb. ani nový zákon č. 20/1987 Sb. nebyl s to sám o sobě zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů; k zásahu do vlastnictví mohlo dojít výlučně na základě individuálního správního aktu. Žádný individuální správní akt v tomto posuzovaném případě vydán nebyl.

Názor správních orgánů obou stupňů, že zapisování kulturních památek do Státního seznamu kulturních památek (dále také „SSKP“) neprobíhalo podle tehdejších předpisů upravujících správní řízení, tj. zákona č. 71/1967 Sb., a proto nebylo vedeno správní řízení a rozhodnutí Odboru kultury Okresního národního výboru (dále též „OK ONV“) nemuselo být oznamováno vlastníkově kulturní památky, je nesprávný.

Znamená-li statut kulturní památky nucené omezení vlastnického práva (viz náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 35/94) a omezení dispozičních a užívacích práv vlastníka (viz náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 21/04), pak individuální správní akt (rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu památek) uvedený v části V. výše měl být navíc vydán ve správním řízení v souladu s § 1 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení

(správní řád) ve znění platném v době rozhodování o zápisu, neboť zde národní výbory v oblasti státní správy rozhodovaly o právech, právem chráněných zájmech a povinnostech občanů.

Z žádného ustanovení zákona nevyplývá, že na rozhodování podle zákona o kulturních památkách se ustanovení správního řádu nepoužije.

Podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění platném do 31.12.1987 o zápisu do státního seznamu rozhoduje výkonný orgán krajského národního výboru. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987 rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče. Podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987, zápisy do seznamů se provádějí do 15 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v 81 odst. 3.

Z uvedených citovaných ustanovení zákona a vyhlášky platných do 31.12.1987 vyplývá, že právní moc rozhodnutí o zápisu byla podmínkou pro zápis věci do státního seznamu památek.

I Nejvyšší správní soud konstatoval v odůvodnění svého rozsudku ze dne 16.7.2008, č. j. 3 As 26/2008, že „... rozhodnutí odboru školství a kultury rady krajského národního výboru o zápisu kulturní památky vydané dne na základě ust. § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek ... mohlo být přezkoumáváno jedině na základě opravných prostředků podaných proti tomuto rozhodnutí v souladu s vládním nařízením č. 91/1960 Sb., o správním řízení. Podle přechodného ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, jímž bylo s účinností ode dne 1.1.1968 nahrazeno vládní nařízením č. 91/1960 Sb., pak bylo možné rozhodnutí, které nabylo právní moci před 1.1.1968, přezkoumat mimo odvolací řízení jen tehdy, jestliže ode dne právní moci rozhodnutí neuplynuly tři roky. Tento citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu dokládá, že o zápisu nemovitosti do státního seznamu mělo být rozhodnuto ve správním řízení, jehož výsledkem by bylo pravomocné správní rozhodnutí, přičemž podmínkou právní moci rozhodnutí je oznámení (doručení) písemného vyhotovení rozhodnutí všem účastníkům řízení.

Žalobce dále vytkl správním orgánům obou stupňů, že sice jmenovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu výslovně zmínily, ale zásadně jej citovaly neúplně a navíc nepřesně, takže nemohly dojít ke správnému závěru. Také se námitkami žalobce ohledně absence pravomocného správního rozhodnutí uplatněnými jak v návrhu, tak v rozkladu důsledně nezabývaly a v odůvodnění obou rozhodnutí učinily závěry, které nemají oporu ani v zákoně, ani v soudní judikatuře a jsou vnitřně rozporné - především v té části, kdy na jedné straně oba správní orgány shodně konstatovaly, že rozhodnutí o zápisu nebylo nikdy vlastníkům nemovitosti oznámeno (takže nikdy nemohlo nabýt právní moci) ani nebylo rozhodnuto ve správním řízení, ale současně argumentovaly marným uplynutím lhůt pro přezkum, který ale typicky přichází v úvahu jen tehdy, bylo-li vydáno rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo všem účastníkům oznámeno (doručeno) a je v právní moci.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že zápis byl proveden na základě paaktu, neboť správní orgány opírají své závěry stran zákonnosti zápisu dotčené nemovitosti do státního seznamu kulturních památek o dokument označený jako „rozhodnutí OK ONV Jičín

ze dne 5.12.1983“. Správní orgány obou stupňů shodně konstatovaly, že „... *originál listiny nebylo možné dohledat*“ a dále, že „... *Ministerstvo kultury presumovalo jeho bezvadnost*“ (viz rozhodnutí ministerstva, str. 5 dole a napadené rozhodnutí str. 10). Dopis OK ONV Jičín ze dne 5.12.1983 je na první pohled zjevně problematický a evidentně postrádá základní atributy úřední listiny obvyklé v úředním styku okresního národního výboru na konci roku 1983, takže závěr žalovaného o jeho bezvadnosti je zjevně nesprávný a neakceptovatelný (podrobně byly vady tohoto dokumentu namítány žalobcem v rozkladu ze dne 20.5.2013, část V). Jelikož správní orgány obou stupňů vzaly tento dokument za podstatný základ svého rozhodnutí (tento dopis považují za rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu), byly z úřední povinnosti povinny především zkoumat, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, zda existuje právní podklad pro vydání správního aktu a zda je pravomocný a vykonatelný.

K pravomoci příslušného správního orgánu žalobce poukázal na ust. § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon o kulturních památkách“ ve znění platném do 31.12.1987, *o zápisu rozhoduje výkonný orgán krajského národního výboru*. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987, *rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče*. Kompetence krajského národního výboru rozhodovat o zápisech do státních seznamů kulturních památek nebyla nikdy změněna resp. přenesena na jiné stupně národních výborů. Výše citovaná ustanovení zákona a vyhlášky zůstaly v původním uvedeném znění až do dne účinnosti památkového zákona, tj. do 31.12.1987, který zrušil jak zákon č. 22/1958 Sb., tak na něj navazující prováděcí vyhlášky. Správní orgán I. stupně nesprávně tvrdí a správní orgán II. stupně tento názor přejímá, že přijetím zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech (dále jen „zákon o NV“) a vládním nařízením č. 71/1960 Sb., o rozšíření pravomoci a odpovědnosti národních výborů „*byla provedena velmi závažná nepřímá novela i zákona o kulturních památkách*“ (viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 4; viz rozhodnutí správního orgánu II. stupně str. 3). Žádná nepřímá novela, v jejímž důsledku by mohlo dojít k přenesení kompetence rozhodovat o zápisech do státních seznamů památek z krajských na okresní národní výbory, provedena nebyla, neboť

1. žádné ustanovení zákona o NV, který delegoval vládě pravomoc podrobněji upravit rozšíření pravomocí národních výborů, nezakotvilo okresním národním výborům pravomoc vydávat rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu památek a nestalo se tak ani památkovým zákonem účinným ode dne 1.1.1988, jímž byl zrušen zákon o kulturních památkách.

2. ani v legislativních podmínkách totalitního režimu právní předpis nižší právní síly nemohl novelizovat právní předpis vyšší právní síly [podzákonnou normou, kterou je nařízení vlády, nemohla být v hierarchickém systému právních norem Československé republiky provedena novela zákona /byť nepřímá/ (zde konkrétně zákona o kulturních památkách) přijatého tehdejšími zákonodárnými orgány, tj. Národním shromážděním/.

3. ani směrnice Ministerstva školství a kultury uveřejněná ve Věstníku Ministerstva školství a kultury nebyla s to způsobit nepřímou novelu právní normy o právní síle zákona. Ostatně ale ani tato směrnice nijak kompetence národních výborů při rozhodování o zápisech do státních seznamů nemění.

4. skutečnost, že rozhodování o zápisu do státních seznamů bylo ve výlučné kompetenci krajských národních výborů, zdůrazňuje též ust. § 1 odst. 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987, které stanoví, že *seznamy vede odbor školství a kultury rady krajského národního výboru, který výkonem této*

agendy - s výjimkou rozhodnutí o zápisu - může pověřit příslušnou přímo podřízenou organizací.

Uvedené je zcela v souladu se závěry, které k obsahově zcela totožné věci učinil Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku č.j. 5 To 444/2004 ze dne 15.9.2005, který k věci uvedl „Podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. se národní kulturní památky zapisovaly do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, v ostatních případech rozhodoval o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru. Právomoc i působnost k vydání rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu měl tedy pouze příslušný výkonný orgán krajského národního výboru a nikoli výboru okresního. Pokud tedy o zápisu do příslušného státního seznamu nemovitých nebo movitých památek rozhodoval výkonný orgán okresního národního výboru, neměl k tomuto právnímu úkonu pravomoc ani působnost, a v tom případě se jedná o nicotný právní akt bez právních účinků, na který se hledí, jako by nebyl nikdy učiněn a v právním státě by byl zrušen pouze z důvodů právní jistoty. Žádné ustanovení z následně přijatého zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech, ve znění pozdějších předpisů, který delegoval vládě pravomoc podrobněji upravit rozšíření pravomocí národních výborů, pak nezakotvilo okresním národním výborům pravomoc vydávat rozhodnutí o zápisu do příslušného státního seznamu památek a nestalo se tak ani zákonem České národní rady č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, účinným ode dne 1.1.1988, jímž byl zrušen zákon č. 22/1958 Sb., podle něhož kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.“

Dále k tomu rozsudek Krajského soudu v Ústí n.L., č.j. 5 To 444/2004 ze dne 15.9.2005 uvádí „...k zápisu zámku v Dobříčanech do seznamu nemovitých kulturních památek došlo na základě rozhodnutí školské a kulturní komise okresního národního výboru, jemuž rozhodně pravomoc a působnost k vydání takového rozhodnutí tehdy platný zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, ve znění pozdějších předpisů, nesvěřil. I když tedy areál zámku v Dobříčanech ve smyslu § 2 zákona o státní památkové péči splňuje podmínky zakotvené v pojmu kulturní památky, ovšem do příslušného státního seznamu památek České republiky byl zapsán v rozporu s tehdy platným právním předpisem, nelze jej za kulturní památku považovat, nemá její statut a jde jen o věc nemovitou. Zápis této nemovitosti ve státním seznamu památek ČR by tedy měl být administrativním způsobem odstraněn.“

K výše uvedenému žalobce dodal, že nepřímá novelizace právních předpisů, již se správní orgány obou stupňů nesprávně dovolávají, je jev velmi řídký, v legislativním procesu obecně nežádoucí a vždy závisí na posouzení konkrétního případu, zda nepřímá novelizace konkrétního ustanovení právního předpisu skutečně nastala či nikoliv. Soudní judikatura dospěla k závěru, že v souladu se zásadou lex posterior derogat priori platí, že pozdější právní předpis ruší právní předpis dřívější jen tehdy, pokud oba nemohou v tomtéž právním řádu platit zároveň. Podle soudní judikatury za nepřímou novelu lze pokládat takovou právní normu, která v podobě pozdější úpravy (lex posterior) rozšiřuje nebo zužuje věcnou, osobní nebo časovou působnost právní normy obsažené v jiném právním předpise, který se pozdějším právním předpisem přímo nemění - k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2012, č.j. 9 Afs 72/2011-218. Pokud by navíc zákonodárce zamýšlel zákonem o NV provést tak zásadní změnu v kompetencích v rozhodování o zápisech do státních seznamů památek stanovenou zákonem o kulturních památkách (tj. kompetenci rozhodovat o zápisech do státních seznamů památek odebrat krajským národním výborům a přenést jí na okresní národní výbory), pak by musel takový záměr explicitně vyjádřit - k tomu srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21.9.1998, č. j. 6 A 86/96.

Konečně že zápisu do státního seznamu musí předcházet pravomocné rozhodnutí krajského národního výboru jasně též vyplývá z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu z 16.7.2008, č. j. 3 As 26/2008-72.

Pokud je dopis OK ONV Jičín ze dne 5.12.1983 vydáván žalovaným za rozhodnutí o zápisu, pak je třeba s ohledem k výše uvedenému konstatovat, že podle právních předpisů platných do 31.12.1987 byl okresní národní výbor v systému přísně hierarchického uspořádání státní památkové péče k rozhodnutí o zápisu do státního seznamu kulturních památek absolutně nepřislusný, neboť pravomoc byla právním řádem udělena výhradně jinému orgánu (krajskému národnímu výboru). Za popsaného stavu neexistuje právní podklad, na jehož základě by mohl Okresní národní výbor v Jičíně vydat správní akt spočívající v rozhodnutí o zápisu nemovitosti do státního seznamu památek.

Výše uvedené je zcela v souladu s judikaturou Ústavního soudu ČR. Podle jeho rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 770/02, „*jde o paakt tehdy, jsou-li jeho vady zásadní a zřejmé, že na něj „nelze hledět“ jako na správní akt. Na prvním místě je nicotnost správního aktu dovozována tam, kde akt vydal správní orgán absolutně věcně nepřislusný příp. orgán instančně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo. Nicotnost správního aktu by pak mohla nastat v důsledku nedostatku právního podkladu, typicky v situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec.*“

Dodal, že podle § 2 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 99/1959 Ú.l., kterou se blíže určuje činnost a organizace krajských, okresních a místních komisí státní památkové péče, ve znění platném do 31.12.1987, se *krajská komise vyjadřuje k památkám, které mají být zapsány do státních seznamů památek*. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 1166/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987, rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče.

V tomto předmětném případě vyjádření krajské komise státní památkové péče vydáno nikdy nebylo. Správní orgány obou stupňů použily za podklad svého rozhodnutí zápis zjednání okresní komise ze dne 8.12.1978, avšak nejenže vyjádření okresní komise nemohlo být podle právních předpisů platných do 31.12.1987 podkladem pro rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru, ale především ani okresní komise dne 8.12.1978 podle předložených dokladů nepřijala žádné usnesení, z něhož by vyplývalo, že navrhuje předmětný dům k zápisu do státního seznamu památek (z navrženého seznamu, který okresní komise měla k dispozici, projednala podle obsahu jí přijatého usnesení pouze zápis ruční stříkačky a k ostatním navrženým objektům se nijak nevyjádřila).

Za popsaného stavu chybí i věcný podklad, který by opodstatňoval rozhodnutí o zápisu do seznamu památek.

K právní moci a vykonatelnosti správního aktu žalobce konstatoval, že dopis OK ONV Jičín ze dne 5.12.1983 (dále též „dopis“), který žalovaný považuje za rozhodnutí, jež bylo podkladem pro zápis dotčené nemovitosti do státního seznamu kulturních památek, nebyl tehdejšími vlastníky dotčené nemovitosti nikdy oznámen (nebylo nikdy doručeno písemné vyhotovení tohoto dopisu). Tato skutečnost byla v průběhu správního řízení spolehlivě zjištěna a shodně jí konstatují správní orgány obou stupňů. Tím pádem takový správní akt nemohl nikdy nabýt právní moci a nemohl tím pádem být ani vykonatelný. Následkem této skutečnosti nemohl žádný z dotčených účastníků – především vlastníků dotčené nemovitosti - brojit zákonnými prostředky proti zásahu tehdejších mocenských

orgánů do svých vlastnických práv a nepočaly nikdy běžet ani lhůty pro přezkum takových rozhodnutí (neboť taková rozhodnutí ani neexistují).

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce tvrdil, že zápis předmětného domu do Seznamu kulturních památek neobsahuje náležitosti předepsané závaznými právními předpisy. Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek ve znění platném do 31.12.1987 *do seznamů se zapisují základní údaje o památce a o skutečnostech, které se k ní nebo k památkové rezervaci vztahují, jakož i údaje o jejich změnách; kromě toho se mohou zapisovat i další evidenční údaje.* Podle čl. 2 písm. c) instrukce Ministerstva kultury ČSR ze dne 30.1.1974, č. 321311A- VI/1 je nutno zajistit, aby byla vedena evidence nemovitých kulturních památek; způsob vedení evidence kulturních památek, za účelem jednotného postupu ve všech krajích, je rámcově upraven v „Zásadách vedení evidence a provádění inventarizací kulturních památek“ připojených k citované instrukci. Podle bodu 1 Zásad vedení evidence a provádění inventarizací kulturních památek (dále jen Zásady) *evidenci nemovitých a movitých kulturních památek je třeba vést tak, aby byly uspořádány údaje nezbytné pro zjištění identity, kulturní hodnoty, původu, fyzického stavu. Evidenci kulturních památek je třeba vést způsobem odpovídajícím těmto Zásadám tak, aby evidence nemovitých kulturních památek byla zpracována nejpozději do 31. prosince 1975.* Podle bodu 2 Zásad *odděleně je třeba vést evidenci o majetkoprávních vztazích jiných organizací, popřípadě osob, ke kulturním památkám, které nejsou ve správě národního výboru nebo příspěvkové organizace v oblasti kultury, řízené národními výbory.* Podle bodu 3 Zásad *evidence nemovitých kulturních památek zahrnuje operativní evidenci a evidenci majetkoprávních vztahů. V rámci operativní evidence je vedena všestranná dokumentace a písemné operáty, které zahrnují zejména údaje o stavu nemovitosti kulturní památky, o její úplnosti, o kulturních hodnotách, o provedených úpravách a o dalších změnách jejího stavu. Tato evidence je soustavně doplňována záznamy o nově vzniklých skutečnostech.* Podle § 64 odst. 2 vládního nařízení č. 71/1960 Sb., o rozšíření pravomoci a odpovědnosti národních výborů a o uspořádání a činnosti jejich orgánů, v tehdy platném znění, *ve své práci se odbory řídí právními předpisy, usneseními národního výboru, jeho rady a příslušné komise a směrnicemi a pokyny vyšších orgánů.* Dle podkladů shromážděných ministerstvem předmětný zápis ve státním seznamu tvoří tři údaje: (i) přidělené evidenční číslo, (ii) údaj „*Dolní Javoří čp. 13, lidová architektura*“ a (iii) odkaz na rozhodnutí OK ONV Jičín z 5.12.1983, který je nicotným aktem. Zápis, jehož se žalovaný dovolává, neobsahuje žádné základní údaje o památce ani o skutečnostech, které se k ní vztahují (§ 4 odst. 1 vyhl.č. 116/1959 Ú.l.), neobsahuje ani další předepsané evidenční údaje, tj. údaje nezbytné pro zjištění identity, kulturní hodnoty, původu a fyzického stavu; neobsahuje žádnou evidenci majetkoprávních vztahů, ačkoli to příslušná instrukce Ministerstva kultury ČSR výslovně vyžadovala. Zápis ve státním seznamu tak neobsahuje náležitosti vyžadované právními předpisy platnými do 31.12.1987 a údaje, které měly být zapsány se nedají nijak dovodit ani z dobových dokumentů předložených v průběhu správního řízení. Jelikož zápis, na nějž správní orgán poukazuje, neobsahuje předepsané náležitosti, není (nemůže být) ani zápisem provedeným podle tehdejších právních předpisů. I z tohoto důvodu nemůže být předmětný dům považován za kulturní památku s poukazem na § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a to pro zásadní nedostatek náležitostí zapsaných skutečností popsány výše, které v zásadě neumožňují doložit, že předmětná nemovitost je vůbec kulturní památkou.

V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí ani řádně nevypořádal s námitkami žalobce ohledně doby zápisu předmětné nemovitosti do státního seznamu kulturních památek obsaženými v části VI. rozkladu ze dne 20.5.2013. Předně nebylo ani spolehlivě prokázáno, že zápis byl proveden před 1.1.1988 (tj. ještě za

účinnosti zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách), když písemné doklady soustředěné ministerstvem prokazují, že ještě 30.12.1987 zápis předmětné nemovitosti do seznamu proveden nebyl. Ve správním spise neexistuje žádný podklad, který by spolehlivě prokazoval, že zápis dotčené nemovitosti byl proveden skutečně (fyzicky) již před 1.1.1988, kdy vstoupil v účinnost památkový zákon. Přitom provedení takového důkazu vyplývá z ověření postupu při zápisu památek do státních seznamů stanoveného zákonem o kulturních památkách, ve znění platném do 31.12.1987 a vyhláškou č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek, ve znění platném do 31.12.1987 - tedy především ze dne právní mocí rozhodnutí o zápisu (vyplývajícího z doložky právní moci vyznačené na samotném rozhodnutí nebo z vykázaného oznámení rozhodnutí všem účastníkům řízení ve smyslu § 4 odst. 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I.) a vykázaného oznámení vyrozumění o provedeném zápisu doloženého doručenkou ve smyslu § 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek. Žádný takový doklad, který by objektivně prokazoval, že zápis byl skutečně proveden před 1.1.1988 neexistuje. Přitom datum a číslo jednacích oznámení o zápisu podle § 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.I., o evidenci kulturních památek je jednou z náležitostí zápisů ve státním seznamu kulturních památek uvedený ve sloupci „6“.

Přepisování údajů provedené minulými úřady ovšem bez jakékoli účasti a vědomí vlastníka nelze považovat za objektivní důkaz o tom, že zápis byl skutečně proveden před 1.1.1988, neboť bez účasti vlastníka nemovitosti si úřady v seznamu mohly doplnit zcela libovolné datum. Jakkoli vlastnictví vůbec a soukromé vlastnictví zvláště bylo v minulém režimu institutem neprávě žádoucím a jeho ochrana pro svou formálnost byla méně či více problematická, provádění zápisů ve státním seznamu památek při naprostém opomíjení právních předchůdců žalobce jako tehdejších vlastníků dotčené nemovitosti a pro opomíjení jejich práv z tohoto vlastnictví plynoucího je výrazem zlovolného zásahu tehdejších mocenských orgánů při výkonu veřejné moci, ostatně zcela odpovídající doktríně o třídním boji, která, jak známo, na (socialistickou) zákonnost příliš velký ohled nebrala, k tomu poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 307/99 a předně uvedené.

Závěrem žaloby žalobce zrekapituloval své námitky tak, že se podle ust. § 42 odst. 1 památkového zákona kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů považují za kulturní památky podle tohoto zákona. Podle dřívějších právních předpisů byl zápis nemovitosti do státního seznamu vázán zákonem stanovenými podmínkami, stejně jako bylo zákonem upraveno řízení, které rozhodnutí o zápisu do státního seznamu muselo předcházet. Samotný zápis musel obsahovat náležitosti stanovené právními předpisy. Jak výše uvedeno, zápis nemovitosti do státního seznamu památek byl proveden v rozporu s dřívějšími právními předpisy, neboť byl proveden bez toho, aniž byl vydán individuální správní akt, který je nezbytnou podmínkou k platnému omezení vlastnictví, a to po provedeném správním řízení a vydání rozhodnutí a jeho oznámení (doručení) všem účastníkům řízení, byl proveden na základě nicotného aktu nepříslušného orgánu, neobsahuje náležitosti stanovené právními předpisy a není možné spolehlivě prokázat, že zápis byl proveden před 1.1.1988.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že v daném případě se stala předmětná nemovitost kulturní památkou již od nabytí účinnosti zákona o kulturních památkách. Rozhodnutí o zápisu OK ONV mělo pouze deklaratorní charakter, samotný zápis ani vyrozumění vlastníka nevyvolávaly právní účinky. V současné době je tato

nemovitost kulturní památkou, neboť byla zapsána do státního seznamu kulturních památek před 1. 1. 1988 tak, jak je stanoveno v § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Existence tohoto zápisu před 1. 1. 1988 je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 26/2008 - 72 ze dne 16. 7. 2008, jedinou nutnou podmínkou k tomu, aby bylo možné věc považovat za kulturní památku. Žalovaný zdůraznil, že význam slov „*podle dřívějších právních předpisů*“ v ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. je nutno vykládat jako „*v režimu dřívějších právních předpisů*“ a nikoliv „*v souladu s dřívějšími právními předpisy*“, neboť zda tak bylo učiněno v souladu s tehdejšími předpisy již nelze přezkoumávat, když lhůty k přezkumu již uplynuly a proto postačí, že je zjištěno, že tak bylo učiněno v režimu dřívějších právních předpisů, tj. před 1. 1.1988. Žalovaný rovněž namítl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra kultury byly řádným způsobem vypořádány veškeré relevantní námítky uplatněné v rozkladu, které jsou pak většinou opět uplatněny v žalobě. Žalovaný proto setrval na skutkových a právních závěrech Ministerstva kultury a ministra kultury tak, jak jsou uvedeny v odůvodnění prvoinstančního a druhoinstančního rozhodnutí, na něž tímto v plném rozsahu odkazuje.

K námitce porušení dispoziční zásady uplatněné v prvním žalobním bodu uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.10.2002, č.j. 22 Cdo 1299/2001, není relevantní, když v uvedeném rozsudku se Nejvyšší soud vyjadřoval k občanskoprávnímu řízení. Netýká se vůbec správního řízení a postupu podle § 142 odst. 1 správního řádu. Námitka porušení dispoziční zásady není důvodná, neboť žadatel (žalobce) podal žádost podle § 142 správního řádu. V tomto řízení se posuzuje, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Správní orgán v tomto případě konkrétně rozhoduje o tom, zda věc je nebo není kulturní památkou a odkdy. Ministerstvo tedy správně formulovalo výrok prvoinstančního rozhodnutí, když v něm uvedlo, že bylo dle § 142 odst. 1 správního řádu určeno, že předmětná nemovitost je kulturní památkou ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.

K námitce vyjádřené ve druhém žalobním bodu, a to omezení vlastnického práva při absenci individuálního správního aktu, žalovaný argumentoval, že se při rozhodování v prvním i druhém stupni se správní orgány řídily ustálenou judikaturou, a to především rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 3 As 26/2008-72 ze dne 16. 7. 2008, kde NSS dospěl k závěru, že jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné považovat věc za kulturní památku je její zápis do Státního seznamu kulturních památek. Konkrétně v 1. odst. na posl. str. rozsudku NSS uvedl, že „... *zápis kulturní památky do příslušného seznamu ... existoval k účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., tj. ke dni 1. 1. 1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku.*“ Dále se žalovaný řídil rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 22 A 21/2012-28, kde je mimo jiné uvedeno, že věc se stala kulturní památkou od počátku účinnosti zákona o kulturních památkách a nikoliv až od okamžiku jejího zápisu do Státního seznamu kulturních památek. Vedle těchto rozsudků jsou rozhodnutí v obou stupních v nyní řešené věci rovněž v souladu s pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 5 A 103/2010 – 41 ze dne 8. 1. 2014, který při své zevrubné argumentaci vychází z výše uvedeného rozsudku NSS č.j. 3 č.j. As 26/2008-72. V soudním řízení vedeném pod sp. zn. 5 A 103/2010 žalobce zpochybňoval skutečnost existence předpokladu pro zápis, kterým mělo být rozhodnutí okresního národního výboru. K tomu však soud výslovně uvedl, že: „*Pokud byl soubor zámku v době před účinností zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, pak ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. platí, že se jedná o kulturní*

památku i podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zápis do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle dřívějších právních předpisů je jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo věc nadále možné považovat za kulturní památku.“ Současně Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 5 A 103/2010 - 41 poukázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobném případě. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 3 As 26/2008-72 dospěl k závěru, že zpochybnění zápisu předmětných nemovitostí do státního seznamu nemovitých kulturních památek nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.

K námitce vyjádřené ve třetím žalobním bodu, že zápis byl proveden na základě paaktu, žalovaný uvedl, že zásadním dokumentem pro posouzení právního vztahu v tomto řízení považuje správní orgán kopii zápisu do Státního seznamu kulturních památek a nikoliv rozhodnutí OK ONV. Tato kopie příslušné stránky SSKP byla ve správním řízení doložena a jednoznačně prokazuje, že věc zde byla zapsána. Žalobce v odstavci 32 žaloby uvádí a cituje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 5 To 444/2004 ze dne 15. 9. 2005. Žalovaný považuje právní názor uvedený v tomto rozsudku za již překonaný pozdější judikaturou, kdy došlo k vývoji právního názoru na otázku, zda mohl pokyn k zápisu (rozhodnutí) vydávat místo KNV i ONV, což dokládají výše uvedené mladší rozsudky (rozsudek NSS č.j. 3 č.j. As 26/2008-72, KS v Brně č.j. 22 A 21/2012-28 a MS v Praze č.j. 5 A 103/2010 - 41), které právní názor KS v Ústí nad Labem nesdílí. Z pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5 A 103/2010 - 41 ze dne 8. 1. 2014 žalovaný cituje posouzení této problematiky učiněné tímto soudem: „Podle § 27 odst. 2 zákona č. 69/1967 Sb. o národních výborech (který platil od 1. 1. 1968 do 24. 11. 1990) vykonával okresní národní výbor státní správu na všech úsecích uvedených v § 19; ustanovení § 19 uvádí mezi dalšími i úsek ochrany kulturních památek. Soud je tedy toho názoru, že v dané době byly příslušnými orgány prvního stupně ve věcech ochrany kulturních památek okresní (nikoli krajské) národní výbory (srovnej komentář ASPI k § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb.). Soud má tedy za to, že vydal-li rozhodnutí o zápisu do státního seznamu památek okresní národní výbor, nejde o rozhodnutí nicotné.“ .. „Skutečnost, že rozhodnutí nebylo dohledáno, neznamená, že nebylo vydáno. Rozhodnutí o zápisu kulturní památky vydané na základě § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a § 1 odst. 3 vyhl. č. 116/1959 Ú.l. (jeho formální nedostatky či věcně vady) by ostatně ani nemohlo být přezkoumáno v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., přičemž lhůty pro jeho přezkoumání na základě opravných prostředků dle příslušných předpisů upravujících správní řízení již uplynuly.“... „Pokud byl soubor zámku v době před účinností zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, pak ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. platí, že se jedná o kulturní památku i podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zápis do státního seznamu nemovitých kulturních památek podle dřívějších právních předpisů je jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo věc nadále možné považovat za kulturní památku. Městský soud v této otázce vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 26/2008-72 ze dne 16. 7. 2008, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 291/2005-47. Z odůvodnění uvedeného rozsudku městského soudu lze dovodit, že jediným dokladem, který byl v dané věci k dispozici, byl zápis školské a kulturní komise MěNV (či ONV) Domažlice, jímž byl projednán a schválen seznam památek na okrese Domažlice a přijato usnesení, které bylo dne 3. 3. 1964 naplněno tím, že předmětná kulturní památka byla zapsána do státního seznamu kulturních památek podle dřívějších předpisů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 3 As 26/2008-72 dospěl k závěru, že zpochybnění zápisu předmětných nemovitostí do státního seznamu

nemovitých kulturních památek nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Rovněž uvedl, že pravomocné rozhodnutí o zápisu, potažmo zápis kulturní památky do příslušného seznamu ke dni 3. 3. 1964, existovaly k účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., tj. ke dni 1. 1. 1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možno věc nadále považovat za kulturní památku. Na základě toho pak dovedl, že městský soud nepochybil, pokud konstatoval, že námitky stěžovatele týkající se jednání komise Okresního národního výboru Domažlice a její věcné příslušnosti nejsou pro posouzení věci relevantní.“

K námitce nedostatku náležitostí zápisu ve státním seznamu památek a neprokázání doby, kdy k zápisu došlo obsažených ve čtvrtém a pátém žalobním bodu žalovaný, uvedl, že namítané nedostatky nelze považovat za natolik závažné, aby mohly mít za následek neplatnost nebo nicotnost zápisu. Skutečnost, že zápis proběhl před datem 1. 1. 1988, byla ve správním řízení spolehlivě prokázána celkem čtyřmi dokumenty. Podrobně je toto v bodech rozepsáno na stranách 6 – 7 rozhodnutí ministerstva. Jedná se o tyto dokumenty:

Kopie zápisu do SSKP, kde je jako den zápisu uveden den 28. 5. 1984. SSKP je kniha, do které se postupně zapisovaly kulturní památky podle pokynů příslušných krajských nebo okresních národních výborů. Již z této podstaty se nemůže jednat o podvrh, protože data samotného zápisu do knihy postupují chronologicky. Pokud by zápis byl proveden až v roce 1987 nebo 1988, musel by být na jiné stránce.

Dopis č.j. Jap/87/404 ze dne 30.12.1987, kde je přímo uvedeno, že předmětná nemovitost je již v SSKP zapsána. Žalobce sice namítá, že zápis byl učiněn až na základě tohoto dopisu (podání ze dne 10. 10. 2012, část V., podání ze dne 2. 4. 2013, část II., odst. 5), kterého přílohou je opis rozhodnutí OK ONV z r. 1983. Ovšem přímo z obsahu tohoto dopisu vyplývá, že předmětná nemovitost již v SSKP zapsána byla: „*Dle našich dostupných materiálů jsou zapsány ve státním seznamu následující kult. nem. památky ...*“ a následuje výčet již zapsaných položek, mezi kterými je uvedena i položka „*ad8.- 4676*“ což odpovídá pořadovému číslu předmětného domu na přiloženém seznamu a dále původnímu evidenčnímu číslu v SSKP.

Sběrný formulář z tzv. Generální aktualizace (GA) a kopie příslušné stránky jmenného seznamu. Generální aktualizace státního seznamu nemovitých kulturních památek (dále jen „GA“) byla součástí koncepce rozvoje státní památkové péče a zásad kategorizace uložené usnesením vlády České socialistické republiky č. 25 ze dne 31. 1. 1973, a usnesením vlády České socialistické republiky č. 270 ze dne 13. 11. 1974. Byla započata v r. 1984 a ukončena v r. 1987. Jedním z cílů GA bylo sjednocení státního seznamu nemovitých kulturních památek na základě jmenných seznamů daných Zásadami kategorizace (Usnesení vlády ČSR č. 25/73) a tím docílení jednotné soustavy řazení evidenčních listů státního seznamu. Jmenné seznamy byly vypracovány podle seřazených sběrných formulářů. Výsledky GA pak byly zařazeny do státních seznamů nemovitých památek. Pokud by došlo k zapsání objektu do SSKP po roce 1987, nemohl by být do Generální aktualizace vůbec zařazen, neexistoval by příslušný sběrný formulář a nebyl by uveden ve jmenném seznamu. Tyto dokumenty byly ale předloženy jako příloha dopisu č.j. NPÚ-302/91406/12 ze dne 9. 11. 2012.

Vyrozumění o zápisu kulturní památky do SSKP ze dne 24. 10. 1984. Není důvod se domnívat, že by bylo vyrozumění datováno několik let před samotným zápisem, naopak za datem vyhotovení následuje datum zápisu uvedené v SSKP. Toto vyrozumění je opatřeno

podpisem příslušné úřední osoby i razítkem.

V replice ze dne 26.10.2016 žalobce polemizoval se stanoviskem žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě a dále rozvedl argumentaci uplatněnou v žalobě, především v otázce věcné nepříslušnosti Okresního národního výboru k rozhodování o zápisu do SSKP a odkázal na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu v otázce nulitního (nicotného) rozhodnutí.

Při ústním jednání účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce netrval na provedení důkazů, jež byly součástí správního spisu, trval však na provedení důkazu prohlášením paní Aleny Kolářové, spoluvlastnice předmětného domu, ze dne 2.5.2014 a Stanoviskem I. náměstka ministra kultury ze dne 26.7.2006. Návrh na provedení důkazu prohlášením paní Aleny Kolářové soud zamítl, neboť skutečnosti jím prokazované neshledal ve věci sporné. Soud provedl důkaz Stanoviskem I. náměstka ministra kultury ze dne 26.7.2006 z něhož mj. vyplynulo, že rozhodnutí o zápisu do SSKP je považováno za individuální správní akt ve formě správního rozhodnutí, k němuž byl v r. 1987 příslušný okresní národní výbor, příslušným organizacím zřizovaným krajskými národními výbory vznikla povinnost zápisu do příslušného seznamu provést, lhůta stanovená v § 4 odst. 3 vyhlášky 116/1959 Ú.l. je vnímána jako prostředek směřující k zajištění právní jistoty, právní úprava před účinností památkového zákona přistupovala ke kulturním památkám odlišně od stávající právní úpravy, kulturní statky-věci-pokud splňovaly zákonem stanovené znaky-byly kulturními památkami ex lege, současně zákon stanovil postup pro případ pochybností je-li věc kulturní památkou či nikoliv, chráněny byly i památky nezapsané, odhlížeje od problematiky povahy rozhodování o zápisu, je třeba mít za to, že pokud bylo rozhodnuto o zápisu, je možné připustit, že kulturní památky zapsané na základě rozhodnutí s určitým zpožděním vzhledem k účinnosti památkového zákona, lze považovat za kulturní památky i podle tohoto zákona (dále jen „stanovisko náměstka MK“).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná vyjma námitky porušení dispoziční zásady při rozhodování o návrhu žalobce dle § 142 odst. 1 správního řádu.

Zmíněná námitka uplatněná v *prvním žalobním bodu* spočívá v tvrzení žalobce, že za situace, kdy žalobce podával žádost podle § 142 odst. 1 správního řádu, jednalo se o správní řízení zahajované na jeho návrh dle § 44 a násl. správního řádu a ministerstvo bylo tímto jeho návrhem vázáno. Pokud žalobce požadoval určit, že předmětný dům není kulturní památkou a ministerstvo naopak rozhodlo, že je kulturní památkou, je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť překročilo návrh žalobce, když řízení podle § 142 správního řádu je ovládáno stejnou dispoziční zásadou jako řízení v případě určovacích žalob dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o.s.ř.“). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 22 Cdo 1299/2001.

Soud argumentaci žalobce nepřisvědčil, neboť řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu je zvláštním typem správního řízení, jehož účelem je vydání deklaratorního rozhodnutí. Podle § 142 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění: „*Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*“ Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán

je oprávněn konstatovat zjištěný stav v zájmu právní jistoty žadatele. Pokud tedy ministerstvo dospělo k závěru, že předmětný dům je zapsán v Ústředním seznamu kulturních památek, vydáním rozhodnutí, byť v jiném znění než požadoval žalobce, jen deklarovalo jím zjištěný stav, odhlédneme-li od věcné správnosti tohoto závěru. Jinými slovy, přestože bylo žalobcem požadováno deklarování záporné skutečnosti, ust. § 142 odst. 1 správního řádu umožňuje deklarovat i kladnou skutečnost, pokud k tomuto závěru správní orgán dospěje.

V ostatních žalobních bodech soud však shledal žalobu opodstatněnou, respektive se jimi již nezabýval z důvodů, které vedly soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Mezi účastníky není sporu o tom, že je předmětná nemovitost evidována v Ústředním seznamu kulturních památek pod r.č. 19036/6-4676.

V *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil omezení vlastnického práva, aniž byl vydán individuální správní akt, na základě kterého by byl předmětný dům zapsán do SSKP, nebylo tak postupováno podle zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, nebylo vedeno správní řízení, nebylo vydáno správní rozhodnutí, které by bylo tehdejšímu vlastníku předmětného domu doručeno.

K tomu soud uvádí, že ve spisovém materiálu nebylo správní rozhodnutí, jímž by bylo rozhodnuto o zápisu předmětného domu do SSKP a které by bylo jeho tehdejším vlastníkovům doručeno, dohledáno, o tom ostatně není mezi účastníky řízení sporu. Ze správního spisu je zřejmé, že předmětný dům byl do SSKP zapsán dne 28.5.1984, tedy v době účinnosti „dřívějších právních předpisů“ zákona o kulturních památkách a před účinností památkového zákona (od 1.1.1988). Podkladem pro zápis do SSKP mělo být „rozhodnutí“ - dopis OK ONV v Jičíně ze dne 5.12.1983, adresovaný Krajskému středisku památkové péče a ochrany přírody s názvem „Zápis do seznamu nemovitých památek“ o tom, které objekty mají být zapsány do SSKP a kde je pod č. 8. uvedeno „*lidová architektura-čp. 13 maj. Plecháč Fr., Dolní Javoří-velice zachovalý podkrkonošský roubený dům s příslušenstvím, s bohatě vyřezávanou lomenicí*“ (předmětná nemovitost). Tento dopis podle obsahu vycházel ze závěrů Okresní komise státní památkové péče a ochrany přírody ze dne 8.12.1978, která projednala movité i nemovité věci, jež měly být předmětem zápisu do SSKP s tím, že „*vlastníci obdrželi po projednání záměru od OK ONV předběžný výměr, který tímto nabývá platnosti stálého výměru*“. Podle nedatované „informace“ k návrhu na rozšíření seznamu nemovitých památek novodobého charakteru byl tzv. předběžný výměr na ochranu nemovité památky vydáván majiteli nebo uživateli do doby, než bude definitivně rozhodnuto o jejím zápisu do SSKP, na výměru vlastník objektu potvrdil, že výměr převzal. Nutno podotknout, že v té době (ke dni 5.12.1983 ani ke dni 8.12.1978) již nebyl spoluvlastníkem předmětného domu František Plecháč, který v r. 1979 m.j. žádal o příspěvek na opravu střechy předmětného domu, neboť dle doložených postupných smluv vlastnil ideální polovinu nemovitosti do r. 1974 a lze předpokládat, že až do své smrti v r. 1982 (podle úmrtního listu zemřel 5.6.1982) byl pouze trvalým uživatelem (str. 7 rozhodnutí ministerstva). S vlastníky předmětné nemovitosti v době vydání tohoto „rozhodnutí“ jako podkladu pro zápis do SSKP jednáno nebylo, ani to není mezi účastníky řízení sporné.

Také podle sdělení ONV v Jičíně, odbor kultury ze dne 30.12.1987, č.j. Jap/87/404 bylo tímto „dopisem“ rozhodnuto OK ONV v Jičíně o zápisu kulturní památky do seznamu.

Ani další doklady/listiny, jež mají nasvědčovat zápisu předmětné nemovitosti do seznamu, na něž správní orgány obou stupňů v odůvodněních svých rozhodnutí poukazují

(kopie zápisu do SSKP, sběrný formulář z tzv. Generální aktualizace a kopie příslušné stránky jmenného seznamu, vyrozumění o zápisu kulturní památky do SSKP ze dne 24.10.1984), které jsou součástí spisového materiálu, a soud na ně pro stručnost odkazuje, nejsou samotným rozhodnutím o zápisu, jehož vydání v zákonem předpokládaném procesu soud považuje za stěžejní.

Je tomu tak proto, že aby mohla nastat fikce daná v ust. § 42 odst. 1 památkového zákona účinného od 1.1.1988 *„Kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona“*, musel zápisu předcházet postup *„podle dřívějších právních předpisů“*, a tak tomu v projednávané věci nebylo. Soud nesouhlasí se žalovaným, že rozhodnutí o zápisu do seznamu výkonným orgánem Krajského národního výboru (dále též „KNV“) podle § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách vydávána nebyla, neboť např. z rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 3 As 26/2008 se podává opak. Nelze vejít ani na stanovisko žalovaného, že význam slov *„podle dřívějších právních předpisů“* v § 42 odst. 1 památkového zákona je nutno vykládat jako *„v režimu dřívějších právních předpisů“* a nikoliv *„v souladu s dřívějšími právními předpisy“*, s tím, že, zda tak bylo učiněno v souladu s tehdejšími právními předpisy již nelze přezkoumávat, když lhůty k přezkumu již uplynuly.

K tomu soud poukazuje na výše zmíněné ust. § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách *„Národní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou (§3). V ostatních případech rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru“*. Obdobně bylo stanoveno v § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek: *„Národní kulturní památky se zapisují do příslušného seznamu na základě rozhodnutí vlády, že památka je národní kulturní památkou; v ostatních případech rozhoduje o zápisu odbor školství a kultury rady krajského národního výboru po vyjádření krajské komise státní památkové péče.“*

Z uvedeného je zřejmé, že v době zápisu platné právní předpisy (hmotněprávní) stanovily, že k zápisu do „příslušného seznamu“ je třeba rozhodnutí KNV. Procesní normou, upravující průběh správního řízení o takovém zápisu a vydání rozhodnutí pak byl v té době účinný zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád z r. 1967“) a podle něj mělo být postupováno, neboť se ze znění zákona o kulturních památkách ve znění do 31.12.1987 ani vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. téhož znění nepodává, že se správní řád z r. 1967 nepoužije.

Předpoklad vedení správního řízení o vydání rozhodnutí o zápisu ostatně vyplývá i z rozsudku NSS ve shora citované věci, na něž obě strany poukazují, byť každá v jiném kontextu (sp. zn. 3 As 26/2008). V něm NSS uvádí, že rozhodnutí KNV vydané podle § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách a ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. nemohlo být přezkoumáváno v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, nýbrž jedině na základě opravných prostředků podaných proti němu podle tehdy platného procesního předpisu (vládní nařízení č. 90/1960 Sb.), kdy ani právní moc rozhodnutí nebyla na překážku jeho případnému zrušení či změně, neboť mimoodvolací řízení mohl příslušný správní orgán zahájit na základě vlastního nebo jiného podnětu a nebyl přitom podle § 24 tehdy platného procesního předpisu omezen žádnou lhůtou, ale podle přechodného ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu z r. 1967 bylo možné rozhodnutí, které nabylo právní moci před 1.1.1968 (před účinností správního řádu z r. 1967), přezkoumat mimo odvolací řízení jen tehdy, jestliže neuplynuly od právní moci tři roky, z toho je zřejmé, že lhůty pro přezkoumání již uplynuly.

V projednávané věci lze předpoklad vydání pravomocného rozhodnutí o zápisu do seznamu dovodit nejen ze shora uvedeného, ale i z ust. § 4 odst. 2 věta první vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. ve znění do 31.12.1987, podle kterého „*Zápisy do seznamů se provádějí do 15 dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí uvedené v § 1 odst. 3, ...*“ Z toho vyplývá, že právní moc rozhodnutí o zápisu byla podmínkou pro zápis věci do SSKP.

Lze tak uzavřít, že pokud bylo rozhodnutí podle § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách v nyní projednávané věci vydáno, mělo se tak dít správním řádem z r. 1967 předpokládaným postupem, neboť statut kulturní památky je nuceným omezením vlastnického práva (nález Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 35/94), omezením dispozičních a užívacích práv vlastníka (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 21/04), daným individuálním správním aktem rozhodovalo o právech, právem chráněných zájmech a povinnostech občanů (§1 odst.1) a mělo tak být jednáno s vlastníky předmětné nemovitosti jako s účastníky řízení (§14), rozhodnutí se všemi náležitostmi (§47) jim mělo být oznámeno (§51), aby měli případně možnost uplatnit řádné opravné prostředky (§ 53 a násl.), nabylo právní moci a byla jim dána možnost domáhat se mimořádných opravných prostředků (§ 62 a násl.), případně podat žalobu k soud (§ 70). Jestliže však s vlastníky předmětné nemovitosti v dané věci jednáno vůbec nebylo, jak připouští i správní orgány, lhůty pro uplatnění opravných prostředků ani nezapočaly běžet a neexistuje tak zákonný podklad pro zápis do SSKP, neboť kulturní památka nebyla zapsána do seznamu „podle dřívějších právních předpisů“, fikce podle ust. § 42 odst. 1 památkového zákona proto nenastala. Tomu nasvědčuje i nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III.ÚS 307/99 z něhož vyplývá, že právní předpis není s to zasáhnout do konkrétních individuálních vlastnických vztahů, ale jako takový představuje toliko podklad pro následné (správní) rozhodnutí, jímž by jako individuálním správním aktem mohly být vlastnické vztahy v intencích zákona změněny.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že i kdyby považoval shora zmíněný dopis OK ONV v Jičíně ze dne 5.12.1983 (dále jen „dopis“) za „rozhodnutí“ o zápisu do seznamu, jednalo by se o nicotný správní akt (paakt) bez právních účinků, na který se hledí jako by nebyl učiněn a v právním státě by byl zrušen pouze z důvodu právní jistoty. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu a správních soudů je rozhodnutí vydané věcně nepřislušným správním orgánem, a to orgánem nižšího stupně, je třeba považovat za nicotné rozhodnutí, které nemůže vyvolat zamýšlené účinky (nález Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II ÚS 770/02). Dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. 7 As 100/2010-65, se na nicotné (nulitní rozhodnutí, paakt) hledí, jako by vůbec neexistovalo, tedy nikdo je není povinen respektovat a řídit se jím. Je tomu tak proto, že správními orgány tvrzené „rozhodnutí“ bylo vydáno v rozporu s ust. § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách (a ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l.) v rozhodném znění (do 31.12.1987) správním orgánem (ONV), který neměl k jeho vydání pravomoc/ působnost, jež náležela pouze příslušnému výkonnému orgánu KNV. Ani zákon o NV nezakotvil okresním národním výborům pravomoc vydávat rozhodnutí o zápisu do SSKP (a nestalo se tak ani památkovým zákonem účinným od 1.1.1988, který zrušil zákon o kulturních památkách), nedošlo tak k „nepřímé novele“ zákona o kulturních památkách, jak žalovaný tvrdí. Vládní nařízení č. 71/1960 Sb. a instrukce č. 44377/61 na něž rovněž žalovaný poukazuje, jsou právními předpisy nižší právní síly a nemohly provést novelu zákona. Také ust. § 1 odst. 5 vyhlášky č. 116/1959 Ú.l. v rozhodném znění, podle kterého „*seznamy vede odbor školství a kultury rady krajského národního výboru, který výkonem této agendy - s výjimkou rozhodnutí o zápisu - může pověřit příslušnou přímo podřízenou organizaci*“ považovalo za kompetentní

orgán k rozhodování o zápisu do SSKP příslušný orgán KNV nikoli okresního národního výboru.

Zákon o kulturních památkách tak v ust. § 7 odst. 3 obsahoval speciální úpravu ve vztahu k § 19 zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech, která platila až do konce účinnosti zákona o kulturních památkách, tj. do 31.12.1987. Toto ustanovení platilo i v r. 1984, kdy došlo k zápisu předmětného domu do SSKP, nebylo nijak změněno ani novelizováno. Úvaha žalovaného dovozující přenesení příslušnosti z krajských národních výborů na okresní národní výbory je tak nesprávná. K § 19 zákona o NV se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22 Cdo 1622/2000, ve kterém konstatoval, že § 19 nelze interpretovat tak, že by národní výbory nadále vykonávaly veškerou státní správu na daném úseku, jde jen o deklaratorní připomenutí, že národní výbory jsou činné i v této oblasti, pokud je tím zvláštní zákon pověřuje.

Soud přisvědčuje žalobci, že pokud by bylo úmyslem zákonodárce provést zákonem o NV tak zásadní změnu v kompetencích v rozhodování o zápisech do státních seznamů památek stanovenou zákonem o kulturních památkách, tj. odebrat kompetenci KNV a přenést ji na ONV, musel by takový záměr explicitně vyjádřit (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21.9.1998, č.j. 6 A 86/96).

Pro úplnost soud uvádí, že k obdobným závěrům o speciální právní úpravě v tomto směru zákonem o kulturních památkách oproti obecné úpravě v zákoně o NV judikoval i Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 5 To 444/2004.

Ze shora popsaných důvodů se tak soud odchýlil od závěrů pátého senátu Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 103/2010, který vyšel z komentáře ASPI k § 42 odst. 1 památkového zákona, v jehož závěru se ale uvádí: „...bez právního důvodu provedený záznam do státního seznamu „konstitutivní“ účinky zápisu mít nemůže. Takové vady nemohou být jednoduše zhojeny předpokladem (presumpcí) správnosti zápisů. přičemž v konkrétních případech vyvstává prakticky neřešitelný problém nemožnosti ověřit autenticitu původních zápisů do rejstříku, nehledě na otázku zjevně dodatečných doplňků těchto položek. Zásadně neobstojí argument, že v 60. a 70. letech minulého století (v 50. letech hromadné provádění zápisů ještě nebylo zahájeno) bylo postavení adresátů státní správy oproti dnešnímu stavu oslabeno. Situace byla samozřejmě odlišná než v současnosti, nicméně jak bylo výše podrobně analyzováno, otázku provádění zápisů řešila poměrně podrobná právní úprava. Ta však ta nebyla důsledně dodržována. Ani nepočtená judikatura, která je k dispozici, důsledně nerozlišuje otázku opodstatněnosti památkové ochrany, tj. zda předmětná kulturní památka má kulturně-historickou hodnotu, od otázky oprávněnosti a legality zápisu do někdejších státních seznamů podle ustanovení § 7 zák. o kult. pam., kdy vlastník kulturní památky nenamítá absenci uvedených hodnot, ale provedení zápisu do státního seznamu bez právního důvodu, tj. např. nebylo-li rozhodnutí o zápisu příslušným orgánem vůbec vydáno nebo šlo-li o rozhodnutí nicotné (tzv. paakt), resp. bylo-li vydáno, ale nebylo vlastníkovvi kulturní památky doručeno. V současné době je tento problém částečně řešitelný postupem podle ustanovení § 142 spr. ř., který ovšem může být iniciován výhradně vlastníkem kulturní památky a nelze jej zahajovat z moci úřední. Příslušným orgánem je s přihlédnutím k ustanovení § 2 a 3 ministerstvo kultury. Pokud ministerstvo kultury zjistí, že byl zápis do státního seznamu proveden bez právního důvodu, a že tudíž nelze předmětnou věc považovat za kulturní památku, je jeho povinností ověřit, zda věc i nadále vykazuje kulturně-historické hodnoty podle ustanovení § 2, a v kladném případě bez prodlení zahájit řízení o jejím prohlášení za kulturní památku podle ustanovení § 3 (srov. komentář k cit. ustanovení). Vedle toho je ovšem

namístě, aby ministerstvo kultury ověřilo, které zápisy nelze považovat za platné, a v těchto případech též zahájilo řízení o prohlášení za kulturní památky.“

Soud tak vešel i na argumentaci žalobce ve *třetím žalobním bodu*, dále rozvedenou v replice.

Ve světle důvodnosti shora uvedených námitek nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát. Soud se proto ostatními námitkami žaloby již dále nezabýval a jen krátce uvádí k námitce obsažené ve *čtvrtém žalobním bodu* (absence náležitostí zápisu v SSKP předepsaného zvláštními právními předpisy), že nedostatky zápisu nelze považovat za natolik závažné, aby mohly mít za následek neplatnost nebo nicotnost tohoto zápisu. K tomu poukazuje na § 4 vyhlášky č. 116//1959 Ú.l. „*do seznamů se zapisují základní údaje o památce a o skutečnostech, které se k ní nebo k památkové rezervaci vztahují, jakož i údaje o jejich změnách, kterou toho se mohou zapisovat i další evidenční údaje*“. Ze zápisu v SSKP je zřejmé, v jaké obci se předmětný dům nachází, jaké má č.p., je zřejmé pořadové číslo zápisu, na základě jakého dokumentu byl do seznamu zapsán (zde je uvedeno rozhodnutí OK ONV ze dne 5.12.1983) a je zde dále uvedeno, že se jedná o lidovou architekturu. Soud neshledal důvodnou ani námitku uplatněnou v *pátém žalobním bodu* (nevypořádání námitek žalobce ohledně doby zápisu předmětné nemovitosti do SSKP), neboť žalovaný svůj závěr o době zápisu předmětného domu do SSKP dostatečně odůvodnil a věnoval se tomu na str. 10 napadeného rozhodnutí v třetím a čtvrtém odstavci a soud jeho důvody za přezkoumatelné. Z kopie zápisu ve Státním seznamu kulturních památek je zřejmé, že k zápisu předmětného domu do seznamu došlo ke dni 28.5.1984. Lze přisvědčit argumentaci žalovaného, že zápisu předmětného domu je přiděleno číslo 4676 z číselné řady, na kterou tento zápis navazuje a která následně dále pokračuje, je tedy vyloučeno, aby k zápisu došlo jiného data, než je výše uvedeno. Také dopis č.j. Jap/87/404 ze dne 30.12.1987 není podkladem pro zápis, jak se mylně snaží žalobce argumentovat, nýbrž se v něm konstatuje, že k zápisu předmětné nemovitosti do seznamu již v minulosti došlo. Ve správním spise se dále nachází i vyrozumění dotčených správních orgánů o zápisu kulturní památky do státního seznamu ze dne 24.10.1984. Opět nelze předpokládat, že by toto vyrozumění bylo prováděno řádově v letech před tím, než byl zápis skutečně proveden.

Uvedené však nemění nic na celkovém závěru soudu, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť k zápisu předmětného domu do SSKP došlo neoprávněně bez existence pravomocného správního rozhodnutí vydaného věcně příslušným správním orgánem, tj. bez právního důvodu.

Soudu proto postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 4 s.ř.s., kdy žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Úkolem žalovaného tedy bude opětovně žádost žalobce dle § 142 odst. 1 správního řádu posoudit a rozhodnout o ni, přičemž bude respektovat závazný právní názor soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 4x hlavní úkon á 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, sepis repliky a účast na jednání soudu dle § 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4x paušální náhradu nákladů po 300,- Kč (dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí

16.600,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.). O lhůtě k plnění, kterou soud opomenul pojmout do nákladového výroku, bylo rozhodnuto doplňujícím usnesením ze dne 24.11.2013, č.j. 9 A 211/2013 - 74.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. listopadu 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková